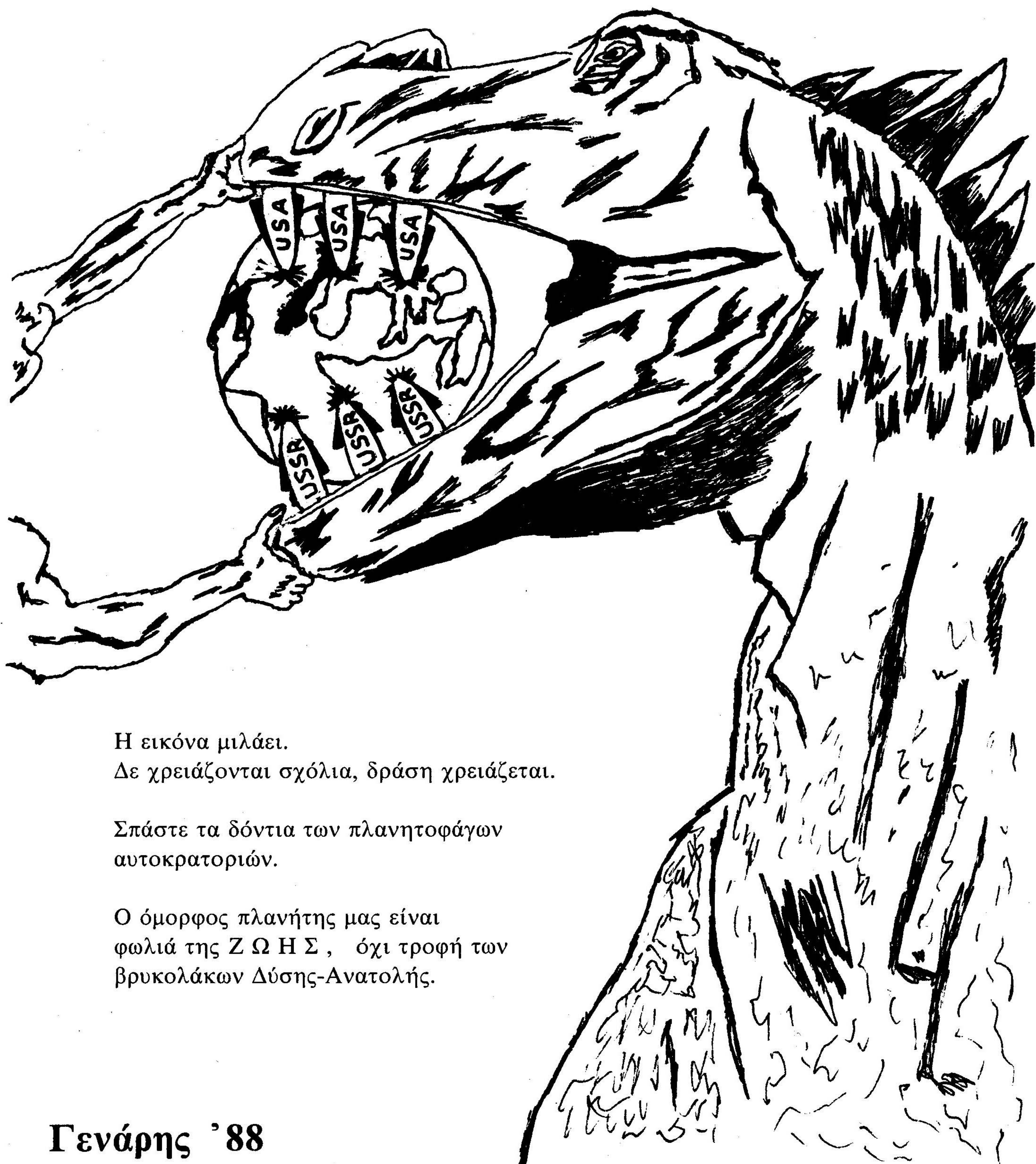

«Δεν μπαίνουν στο κεφάλι καινούριες ιδέες,
αν δεν πεταχθούν έξω οι παλιές.»

Δρχ.
30

Τεύχος
4

Νέοι Δρόμοι

Η εικόνα μιλάει.
Δε χρειάζονται σχόλια, δράση χρειάζεται.

Σπάστε τα δόντια των πλανητοφάγων
αυτοκρατοριών.

Ο όμορφος πλανήτης μας είναι
φωλιά της ΖΩΗΣ, όχι τροφή των
βρυκολάκων Δύσης-Ανατολής.

Γενάρης '88

ΣΧΟΛΙΑ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ο Φλωράκης και το κόμμα του κατηγόρησε τον Αντρέα και το κόμμα του για αντικομμουνισμό. Ο Αντρέας απολογήθηκε σαν ένοχος και του είπε: «Εσένα σ' εκτιμώ. Δεν κάνω αντικομμουνισμό».

Φυσικά δεν κάνει κανείς αντικομμουνισμό όταν κριτικάρει αυτούς που έκαναν και κάνουν τα πάντα για να μην πραγματοποιηθεί ο Κομμουνισμός. Όπως κανείς δεν κάνει αντισοσιαλισμό όταν κριτικάρει αυτούς που το παίζουν σοσιαλιστές, γιατί για να κάνεις αντισοσιαλισμό ή αντικομμουνισμό ή αντισοβιετισμό πρέπει να υπάρχει:

Κομμουνισμός, δηλαδή εξαφάνιση κάθε μορφής ατομικής ή κρατικής ιδιοκτησίας, άμεση δημοκρατία ανάμεσα στους κομμουνιστές, κατάργηση κάθε μορφής ιεραρχίας και ηγεσίας, καινούριος τρόπος ζωής, ελεύθερος έρωτας απελευθερωμένων φύλων χωρίς σεξισμό και διακρίσεις. Τα κάνουν αυτά αυτοί που δηλώνουν κομμουνιστές; Έχουν κοινοχρησία των αγαθών τα πλούσια μέλη του ΚΚΕ με τους άνεργους; Μοιράζονται τους μισθούς οι βουλευτές του με τους πεινασμένους «συντρόφους» τους; Έχει κούρσα η άνεργη «συντρόφισσα» του Κερατσινίου που της έκαναν έξωση μέσ' το καταχείμωνο, όπως έχουν τα μεγαλοστελέχη του κόμματος; Αγωνίζονται για ν' αλλάξει ολόκληρη η κοινωνία με την πολιτική δράση, το παράδειγμά τους και την επανάσταση ή μήπως επιδιώκουν μόνο μικροκομματικά εκλογικά οφέλη;

Σοσιαλισμός, από το λατινικό SOCIUS που σημαίνει σύντροφος, φίλος και που για να μην τα πολυλογούμε είναι μια άλλη ονομασία του Κομμουνισμού. Κτυπώνει σαν κράτος τις οικονομικές διακρίσεις, το κεφάλαιο, την ατομική ιδιοκτησία, την ανισότητα; «Ελαφρώνουν» τους λίγους για να ευχαριστήσουν τους πολλούς; Κάνουν να ανήκει η Ελλάδα σε όλους τους έλληνες και όχι στους λίγους; Το σύνθημά τους «η Ελλάδα στους έλληνες» μήπως εννοεί πως «έλληνες» είναι μόνο το 3% που κρατάει το 80% του πλούτου όλων των αγαθών και αφήνει το υπόλοιπο 20% να μοιραστεί άνισα στο 97% του λαού;

Σοβιετισμός, που σημαίνει να αποφασίζουν για όλα (να κυβερνούν) τα συμβούλια εργατών, αγροτών κ.λπ. δηλαδή «ελεύθερες ενώσεις ελεύθερων ανθρώπων» όπως ήθελε ο κατακρεουργημένος απ' αυτούς Καρλ Μαρξ. Κατάργησαν την κρατική εξουσία όπως ήθελε ο προφήτης τους Ουλ. Λένιν ή μήπως έχουν ισόβιους πρόεδρους που τους «εκλέγει» μια χούφτα χούφταλων μονιμάδων γραφειοκρατών; Τρώει στο ίδιο τραπέζι ο σ. Κορμπατσώφ με τη σ. καθαρίστρια του Κρεμλίνου και τον οδοκαθαριστή της γειτονιάς; Έχουν τις ίδιες απολαβές όλοι οι σύντροφοι, τα ίδια δικαιώματα, ψωνίζουν από τα ίδια μαγαζιά, πάνε στα ίδια θέρετρα; Γιατί οι «ηγέτες» χρειάζονται τόση ατομική προστασία; Είναι τόσο μισητοί και αν ναι, γιατί;

Αν οι λέξεις κομμουνισμός, σοσιαλισμός, σοβιετισμός δεν έχασαν το νόημά τους, δεν αντιστράφηκαν, δεν κόλλησαν έιτζ, τότε πείτε μας τί είναι λέξεις;

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ

«Ισότητα - Αδελφότητα - Ελευθερία» διακήρυξε η Γαλλική επανάσταση το 1789. Πώς τα αντιλαμβάνονται σήμερα οι «φιλελευθεριστές» και οι «νεοφιλελεύθεροι»;

— Όλοι οι έλληνες είναι ίσοι απέναντι στο νόμο, λέει το Σύνταγμα αλλά στην πράξη μερικοί είναι πιο ίσοι από τους άλλους και άλλοι πάλι δεν είναι ίσοι μα ισοπεδωμένοι με οδοστρωτήρες.

— Η αδελφότητα παρέμεινε σαν τυπικός τίτλος ανάμεσα σε χριστιανούς, μασόνους και οπαδούς της λεγόμενης «χριστιανικής δημοκρατίας».

— Η «ελευθερία» έπαθε ότι και οι λέξεις δημοκρατία, κομμουνισμός, σοσιαλισμός, σοβιετισμός. Κατακρεουργήθηκε. Αντιστράφηκε. Στρεβλώθηκε σε βαθμό κακουργήματος. Πώς εννοούν οι καπιταλιστές, ή φιλελευθεριστές ή νεοφιλελεύθεροι ή αστοί την ελευθερία;

... Να είναι ο καθένας ελεύθερος να εκμεταλλεύεται τους άλλους: ατομική πρωτοβουλία από τους ατσίδες και κομπιναδόρους σε βάρος όλου του λαού.

... Ο λαός είναι ελεύθερος να εκλέγει με ελεύθερες εκλογές τον επόμενο εξουσιαστή του. Να επικυρώνει δηλαδή τη λίστα που έφτιαξε ο λήσταρχος του κόμματος κάθε 3-4 χρόνια.

... Να λέει και να φωνάζει ό,τι θέλει, αρκεί να μην αμφισβητεί το άθλιο σύστημά τους και πολύ περισσότερο να μην επιχειρήσει να το αλλάξει επαναστατικά. Να λέει και να γράφει όσα θέλει. Επιτρέπονται όλα όσα δεν απαγορεύονται.

... Το άσυλο κατοικίας, η αλληλογραφία, τα τηλεφωνήματα-τηλεγραφήματα και η ιδιωτική ζωή είναι **α π α ρ α β ί α σ τ α** σύμφωνα με τους νόμους. Έφτιαξαν όμως υπόγειες «τρύπες» στους νόμους, βαφτίζουν όποιους θέλουν κακούς και τους αφαιρούν αυτά τα «αστικά δικαιώματα». Κατασκοπεύουν νύχτα μέρα με στρατιές χαφιέδων το λαό, τους αντιπάλους τους ακόμα και τους συνεργάτες τους για να τους έχουν στο χέρι άμα χρειαστεί. Κρυφακούνε τα τηλεφωνήματα. Το τελευταίο έγινε χόμπι και η θρασύτητα των ωτακουστών ή αφτιάδων προκαλεί οργή και εμετό.

... Η μόρφωση είναι δικαίωμα όλων και η παιδεία δωρεάν μα και η πορνεία της παραπαιδείας είναι δικαίωμα του κάθε επιχειρηματία και αλίμονο αν δεν έχεις λεφτά για ιδιαίτερα και φροντιστήρια. Οι πόρνες και οι πόρνοι εμπορεύονται τα σεξουαλικά τους όργανα «ελεύθερα» και αυτοί τις γνώσεις τους. Σε τι διαφέρουν;

... Η εργασία είναι δικαίωμα όλων μα και η ανεργία ρημάζει εκατοντάδες χιλιάδες λαού. Αν η εργασία είναι δικαίωμα, όπως και η ζωή, τότε γιατί βρε παλιοψεύτες δεν τρέφετε τους άνεργους. Αν τα συντάγματά σας τα παίρνατε στα σοβαρά και δεν τα γράφατε για να τα παραβιάζετε ξεδιάντροπα, έπρεπε κάθε πολίτης να παρουσιάζει στο Υπουργείο Εργοδοσίας και να απαιτεί ή εργασία ή πλήρη και άνετη διατροφή, τουλάχιστον ίση με αυτών που θέσπισαν τους νόμους. Αλλιώς η εξουσία παραβιάζει το Σύνταγμα και ο λαός είναι ελεύθερος και υποχρεούται από το 120 άρθρο να επαναστατήσει και να ανατρέψει όλους τους εξουσιαστές, τους τυράννους και εκμεταλλευτές του.

Όταν η εκμετάλλευση γίνεται νόμος τότε η εξέγερση γίνεται καθήκον. Για ποιά δημοκρατία, για ποιο φιλελευθερισμό, για ποιά ατομική πρωτοβουλία μιλάτε βρε απατεώνες;

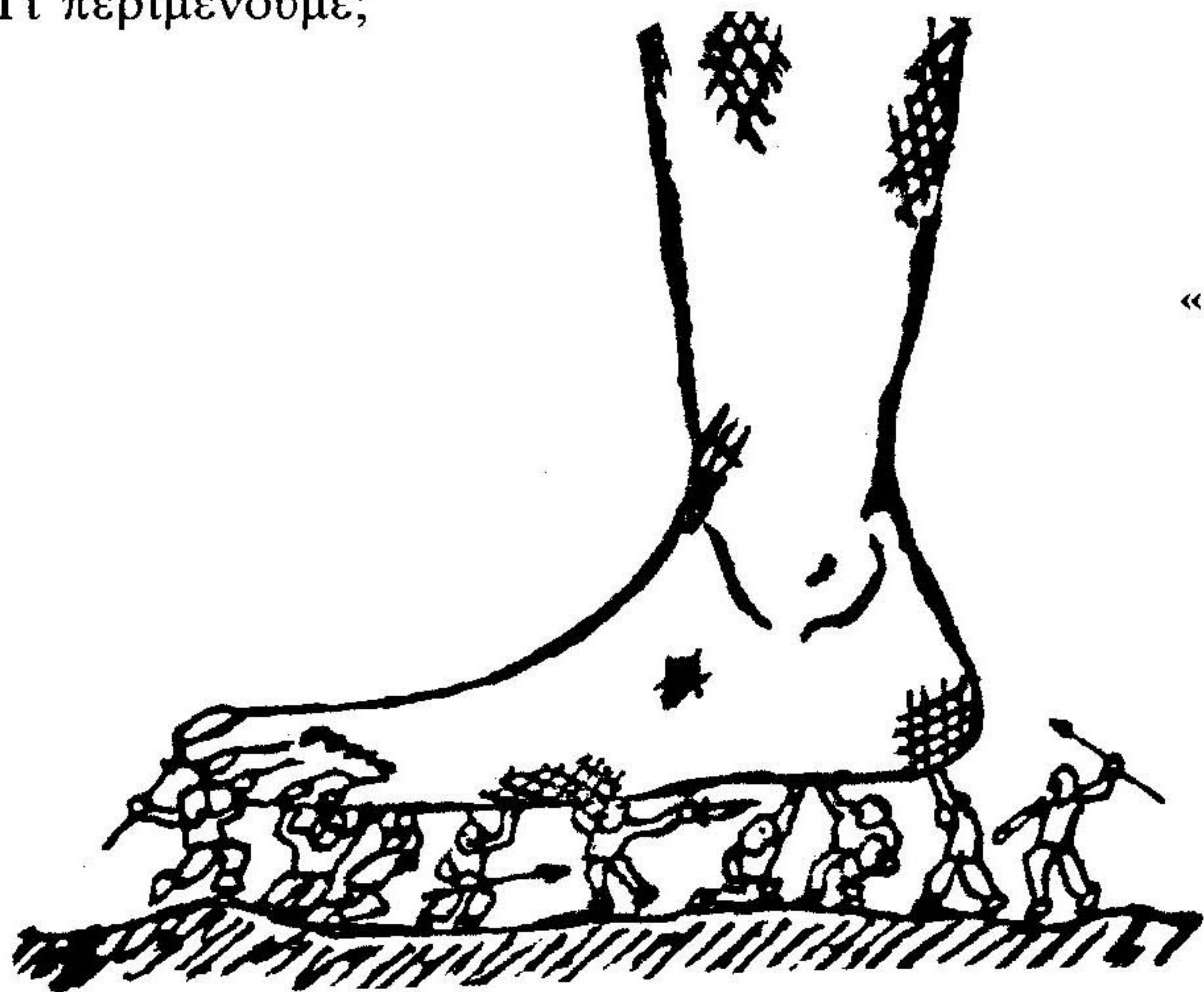
Ωραία. Πρωτοβουλία εσείς, πρωτοβουλία και μείς. Θα σας ανατρέψουμε για να είστε συνεπείς με τα συντάγματα που θεσπίσατε. Δεν πάει άλλο.

ΤΟ ΝΕΦΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ

Οι βιομήχανοι είναι φονιάδες. Εξακοντίζουν καθημερινά χιλιάδες τόνους δηλητήρια στην ατμόσφαιρα. Δηλητηριάζουν το λαό για να πλουτίσουν. Βέβαια, αν ο λαός δεν ξεσηκωθεί να τα κάνει λίμπα και υπομείνει τον αργό θάνατό του, θα 'ναι άξιος της επιλογής του. Μα τα αδύναμα παιδιά τί φταίνει. Αυτά όταν φτάσουν στα 30 τους ή θα 'χουν πεθάνει ή θα 'χουν ανίατες βλάβες στο σώμα και ιδιαίτερα στο μυαλό.

Οι βιομήχανοι είναι δολοφόνοι. Οι εισαγγελείς και οι αστυνόμοι που δεν συλλαμβάνουν αμέσως (αυτόφωρο) τους φονιάδες διαπράττουν «παράβαση καθήκοντος» και η εκτελεστική Εξουσία είναι ηθικός αυτουργός στο πιο μεγάλο — διαρκείας — έγκλημα των αιώνων. Οι θάλαμοι αερίων του Χίτλερ καταδικάστηκαν — πολύ σωστά — γιατί προκαλούσαν φρικτό μα σύντομο θάνατο. Οι πόλεις των δηλητηριωδών αερίων και σκοτεινών νεφών πότε θα καταδικαστούν;

Όταν οι «αρμόδιοι» δεν κάνουν το καθήκον τους, τότε ο ίδιος ο λαός γίνεται **α ρ μ ό δ ι ο ς**. Τί περιμένουμε;

«ΑΙΝΙΓΜΑ»

Όταν η σιδερένια φτέρνα του κεφαλαίου και της εξουσίας επιδιώκει να μας λιώσει εμείς τί κάνουμε;

- Τρωγόμαστε μεταξύ μας;
- Ψάχνουμε να βρούμε αν έχουμε την απόλυτη αλήθεια και την άκρατη ιδεολογική καθαρότητα;
- Στρεφόμαστε όλοι — χωρίς πολλές κουβέντες — ενάντια στη φτέρνα;
- Τί άλλο;

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΤΟΤΕΧΝΙΤΩΝ ΗΛΠΑΠ (ΤΡΟΛΕ·Υ·)

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Έχει περίτρανα αποδειχθεί και δεν πρέπει πια να υπάρχουν αφελείς εργαζόμενοι που να αμφιβάλλουν πως όλα τα υπαρκτά κοινοβουλευτικά κόμματα αλλά κι ακόμη εκείνα τα κομμάτια και σχηματισμοί που οργανωτικά λειτουργούν και συμπεριφέρονται με λογικές αντιλήψεις και νοοτροπίες ίδιες με αυτών των κοινοβουλευτικών κομμάτων, δεν μπορούν παρά να καταλήξουν σε μικρούς ή μεγαλύτερους οργανισμούς από κάστες βολεψάκηδων, με όλους τους ανάλογους μηχανισμούς που χρειάζονται για ν' αναλάβουν τη μεσιτεία μεταξύ εργαζόμενου λαού και άρχουσας τάξης. Ταυτόχρονα όμως έχουν αναλάβει εργολαβικά και τον εκσυγχρονισμό της αστικής κοινωνίας των εκμεταλλευτών, για μια πιο σύγχρονη και μοντέρνα αφανή εκμετάλευση.

Τώρα πια τα κοινοβουλευτικά κόμματα με την ίδια την πρακτική τους δείχνουν ξεκάθαρα το πραγματικό τους πρόσωπο, ανεξάρτητα αν αυτά θέλουν να παρουσιάζονται δήθεν σαν διαφορετικοί φορείς που θέλουν τάχα ν' αντιπροσωπεύσουν διαφορετικές τάξεις και τάσεις στη βουλή.

Στην ουσία είναι σκυλάκια στην αυλή του ίδιου αφεντικού, που προσπαθούν να μας πείσουν πως διαφέρουν στα χρώματα και τις φωνές των γαυγισμάτων τους, βρίσκονται όμως και φυλάνε την ίδια αυλή, από τους ταξικούς εχθρούς των αφεντικών που είναι η εργατιά που την θέλουν πάντα πιστό υπηρέτη στη δουλειά και τις εντολές τους. Ακόμη, η πρακτική τους αποδεικνύει πως όλες τους οι προσπάθειες τίνουν στην Εμπορική συναλλαγή μεταξύ τους πρώτα σαν κάστες που είναι και μετά όλα μαζί με τα αφεντικά τους. Διαπραγματεύονται σε στυλ τι σας δίνουμε, πόσα θα πάρουμε, και για να μην πάμε μακριά ας θυμηθούμε λιγάκι τα γυφτοπάζαρα των τελευταίων δημοτικών εκλογών. Πρέπει εδώ να σημειώσουμε, πως δυστυχώς με τη λογική που επικρατεί να μας αναγκάζουν στη μία ψήφο μας κάθε 4 χρόνια να κρέμονται όλα μας τα καθημερινά προβλήματα, πόθοι, οράματα και αγωνίες, για να μπορούν αυτοί οι αυτοονομαζόμενοι «εκπρόσωποι» μας να τα ανταλλάξουν με τα αφεντικά τους, που είναι από το μικροψευτοβόλεμα του μικρογραφιά εργατοπατέρα, στο παχουλό κέρδος, την καλοπέραση, μικροαστική προβολή και τον γρήγορο και άκοπο πλουτισμό. Οι κομματάρχες έχουν συνειδητοποιήσει πως το επάγγελμά τους έχει επικερδές μέλλον, και απόδειξη γι' αυτό είναι ότι, οικογενειακά τρέχουν προς αυτήν την κατεύθυνση, πρέπει όμως να τα καταφέρουν στις εξετάσεις που απαιτεί το σύστημα, που είναι η δημαγωγία, υποκρισία, καπατσοσύνη, απάτες και μεθοδολογίες για να έχουν πέραση στην «αγορά» και να κατοχυρώσουν την καριέρα τους. Πρέπει να τονίσουμε όμως εδώ ότι το υπάρχον κοινωνικό σύστημα δεν θα μπορούσε ποτέ με τους δικούς τους παραδοσιακούς σχηματισμούς με οποιοδήποτε όνομα κι αν είχαν ΚΕΝΤΡΟ ή ΔΕΞΙΑ, να καταφέρει να επιβιώσει, και να συνεχίσει να εκμεταλεύεται στυγνά και βάρβαρα με δημοκρατικό και ειρηνικό πρόσωπο εμάς τους εργαζόμενους. Και δεν μπορούσε γιατί η μόνη τους στήριξη ήταν οι ανοικτοί κατασταλτικοί μηχανισμοί χαφιέδων, που τελικά είχαν αντίθετο αποτέλεσμα γι' αυτούς, γιατί έστρεφαν και ξεσήκωναν όλο τον εργαζόμενο λαό εναντίον τους, και τους ήταν απαραίτητο πια ο εκσυγχρονισμός τους με νέο πρόσωπο, με διαφορετικές μεθόδους και πάλιωσε πια το εθνικόφρονες και μη, και εσύ που έφαγες το αυγό. Όμως, δεν θεωρούμε δικό μας πρόβλημα τη λεπτομερή ανάλυση των στημένων κομμάτων της άρχουσας τάξης, γιατί δεν διαλέγουμε ανάμεσα στους κακούς, αυτό είναι δουλειά των αφεντικών τους. Αυτό όμως που το θεωρούμε απαραίτητο να γίνει, είναι να εξετάσουμε αυτούς που έχουν άμεση σχέση με το εργατικό λαϊκό κίνημα, και που έχουν την κύρια ευθύνη στις προδοσίες και τα ξεπουλήματα των ιστορικών δικαιωμάτων και αγώνων του λαού, δηλαδή τα λεγόμενα ΚΚ που πρώτα «ήταν ένα» και τώρα έγιναν πολλά, και που πασχίζουν το ένα μετά το άλλο ποιός θα εκσυγχρονίσει καλύτερα το σύστημα κι εκεί που το σύστημα βρίσκεται σε αδιέξοδο πελαγωμένο, του έδωσε λύσεις τέτοιες που δεν μπορούσαν τα δικά τους αστικά κόμματα να φαντασθούν ποτέ. Πρέπει ακόμη να εξετάσουμε τους τρόπους και μεθόδους που κατορθώνανε αυτά τα κομμάτια να ξεπουλάνε και προδίδουν τους λαϊκούς και κοινωνικούς αγώνες, με μορφές οργάνωσης και λειτουργίες τέτοιες ώστε να μπορούν να παρουσιάζουν τα δικά τους κομματικά συμφέροντα σαν συμφέροντα του εργαζόμενου λαού, και να εμφανίζουν αυτή την μορφή οργάνωσης και λογικής σαν ριζική αντίθεση με το υπάρχον σύστημα. Και ποιά είναι αυτή η μορφή οργάνωσης και λειτουργίας; Είναι ο περιβόητος ιεραρχικός συγκεντρωτισμός που ο καθένας απ' αυτούς τον χαρακτηρίζει όπως θέλει. Λειτουργεί ακριβώς στη λογική του καπιταλιστή συστήματος, που μας θέλουν να αποφασίζουν οι λίγοι αόρατοι ειδικοί και επαγγελματίες λύτες των προβλημάτων

του λαού, και οι πολλοί να είναι εκτελεστικά όργανα και δουλικοί χειροκροτητές τους.

Είναι η λογική οργάνωσης που μια χούφτα ανθρώπων σε κάποιο γραφείο μπορούν να χτίσουν ένα κόμμα σαν κι αυτά, με όλους τους μηχανισμούς όπως π.χ. Κεντρικές επιτροπές, πολιτικά γραφεία κλπ. και να τρέξουν στο λαό να βρουν πελατεία με τις εγγραφές και διαγραφές τους. Αυτή ακριβώς είναι η εκσυγχρονιστική εφεύρεση που προσφέρουν αυτά τα λεγόμενα ΚΚ στο σύστημα και είναι τόσο επιτυχής που τα ίδια τα αστικά κόμματα την αγκαλιάσανε αμέσως και λειτουργούν κι αυτοί ανάλογα. Ο Ιεραρχικός συγκεντρωτισμός της εξουσίας με ολιγαρχίες τους επιτρέπει να απόμακρύνουν τον εργαζόμενο λαό από τα δικά του προβλήματα που είναι η ζωή του, και να αφαιρεί τη στοιχειώδη λαϊκή πρωτοβουλία, να μειώνει και φθείρει την ταξική συνείδηση και συμπάρασταση μεταξύ των εργαζομένων π.χ. όταν οι μηχανισμοί των παραπάνω κομμάτων αποφασίζουν τη διαγραφή κάποιου μέλους τους γιατί δεν υπάκουσε στις εντολές τους τα υπόλοιπα μέλη-εργαζόμενοι αντί να συμπαρασταθούν στο συνάδελφό τους, βάζουν εναντίον του προς το συμφέρον των αόρατων «ειδικών παντογνώστων» που πήραν την απόφαση για τη διαγραφή, δηλαδή προδίδουν και χαφιεδίζουν. Ο Ιεραρχικός συγκεντρωτισμός με την κομματικοποίηση της καθημερινής μας ζωής είναι εκσυγχρονιστικός για το σύστημα, υλοποιεί την αιώνια θεωρία του διαίρει και βασίλευε με την πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος, χωρίζει τους εργαζόμενους σε προνομοιούχους και μη, εγγράμματους-αγράμματους, εργάτες, σκούπας - εργάτες μηχανών, καλούς - κακούς και δικούς μας - δικούς σας κ.λπ. Ακόμη, ο ιεραρχικός συγκεντρωτισμός δεν διαφέρει σε τίποτα σαν μορφή οργάνωσης από τους γκάγκστερ και μαφιόζους, που μπορεί τούτοι εδώ τώρα πια να μην πυροβολούν στους δρόμους τα ανυπάκουα μέλη τους, αλλά έχουν τρόπους και μεθόδους ακόμη πιο χειρότερους που είναι η πολιτική και κοινωνική εξόντωση με τις στημένες συκοφαντίες και λασπολογίες, δηλαδή μια μορφή οργάνωσης της κοινωνίας που μπορεί ο κάθε είδους κηφήνας να διαιωνίζει και στηρίζει τον Καριερισμό. Τα κόμματα αυτά των ΚΚ με τη μορφή συγκεντρωτικής οργάνωσης και των στεγανών αποφάσεων, όχι μόνο ερήμην των εργαζομένων που δήθεν λένε ότι αντιπροσωπεύουν, αλλά και κύρια από τα δήθεν οργανωμένα μέλη τους που τους καταντούν γενίτσαρους, ανθρώπους των θελημάτων (κόλημα αφισσών - κατ' εντολή χειροκροτητές) δεν δώσανε μόνο τη θεωρητική πλευρά του μοντέλου τους στο σύστημα που τώρα πια το έχει πλήρως υιοθετήσει και λειτουργεί με βάση τον εκσυγχρονισμό του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού, αλλά προχωρήσανε και δώσανε και την πρακτική λειτουργία αυτού του μοντέλου. Είναι αυτοί που στην ουσία στηρίζουν το κατεστημένο και τους εκφραστές του, ιδιαίτερα μετά τη λεγόμενη μεταπολίτευση του 1974, με την πολιτική ουράς που ακολουθούν, που κάθε φορά στα αντιλαϊκά μέτρα από τη μια δήθεν τα καταγγέλλουν, συγχρόνως είναι οι πρώτοι που τα εφαρμόζουν κατά γράμμα, με το επιχείρημα πως μέσα από την αναγνώριση θα πετύχουν την κατάργησή τους, καμαρώστε λοιπόν λογικές και ιδεολογίες ειδικών παντογνώστων — σωτήρων των αδικημένων.

Τέλος είναι αυτοί οι δάσκαλοι της παραπάνω θεωρίας του συγκεντρωτισμού και του χτισίματος μικρών και μεγάλων κομματικών μηχανισμών όπως των λεγόμενων «σοσιαλιστικών» τύπου ΠΑΣΟΚ και διάφορα παρακλάδια, που περιστρέφονται γύρω από αυτές τις λογικές. Όπως είναι αυτοί που διδάξανε τον Κομματικοπαραταξιακό συνδικαλισμό, είναι αυτοί που αφαιρούν τη στοιχειώδη πρωτοβουλία στα μέλη τους, και ούτε να βήξουν δεν μπορούν χωρίς την εντολή τους. π.χ. επιτροπών βάσης στα καθημερινά προβλήματα, καθώς και επιτροπών απεργιακών αγώνων, όπως έγινε παλιότερα 74-77 με την εχθρική στάση, πόλεμο και διάλυση των εργοστασιακών σωματίων π.χ. ΠΙΤΣΟΣ, ΑΕΓ, ΙΖΟΛΑ κ.λπ., όπως ακόμη μπορούμε να τόνισουμε πως και σήμερα με την ίδια και χειρότερη εχθρότητα αντιμετωπίζουν εμάς, αλλά και κάθε τάση που δεν ελέγχεται από τα κόμματα.

Είναι οι κύρια υπεύθυνοι για τον αποπροβληματισμό του εργατικού κινήματος, που αντί το κίνημα να προβληματίζεται και αγωνίζεται για τα δικά του προβλήματα και συμφέροντα, ξοδεύει την ενεργητικότητά του στις μεταξύ τους κομματικές διαφορές και στη διαφήμιση των κομμάτων, και τέλος είναι αυτοί οι δάσκαλοι που προσπαθούν με νύχια και δόντια να περάσουν στον εργαζόμενο λαό την νοοτροπία και λογική της τυφλής υπακοής, του νομικισμού και πειθαρχίας στις αποφάσεις «ειδικών» του Κρατισμού.

Όλοι γνωρίζουμε τώρα πια τα αποτελέσματα αυτών των λογικών αφού δεν άφησαν τίποτα όρθιο στο συνδικαλιστικό κίνημα με την ουσιαστική διάλυση των σωματίων, εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών, ΓΕΣΕΕ, που έχουν καταφέρει την αδρανοποίηση του εργατικού κινήματος και έτσι ανενόχλητα πια αυτοί οι εργατοπατέρες και τα κομματικά κέντρα τους τρέχουν στα αστικά δικαστήρια για το μοίρασμα της καρέκλας που τους διαθέτουν τα αφεντικά.

Ποιός ξεχνάει εκείνο το περιβόητο πως η πλειοψηφία άφησε τα κλειδιά στην πόρτα της ΓΕΣΕΕ για να τα πάρει η μειοψηφία γιατί έτσι αποφάσισε η αστική δικαιοσύνη, ενώ μπορούσαν αν είχανε την στοιχειώδη ταξική συνείδηση και την εργατική ουσιαστική ιδιότητα, να καλέσουν την εργατική

τάξη να καταλάβει τα γραφεία της, και δεν θα περνούσε η αντεργατική αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης. Πολλά μπορούμε να γράψουμε για τις λογικές του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού και αυτούς που τους εκπροσωπούν, δεν αξίζει όμως να συνεχίζουμε να ασχολούμαστε με αυτούς και τα τεχνάσματά τους, πρέπει να προχωρήσουμε σε καινούργιους δρόμους.

Δεν φτάνει όμως να τα καταλαβαίνουμε αυτά, δεν φτάνει να μην τους πιστεύουμε, δεν φτάνει να τους ειρωνευόμαστε και να τους σατυρίζουμε, γιατί αν κάνουμε μόνο αυτό κάπου τους βολεύει. Τους στηρίζουμε και τους νομιμοποιούμε. Αυτό δεν τους τρομάζει ίσα-ίσα τους δίνει ψεύτικα επιχειρήματα για δήθεν δημοκρατικότητα και ανεκτικότητα.

Η μόνη απάντηση και λύση στα αδιέξοδα των λογικών του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού, είναι μια άλλη μορφή οργάνωσης και λογικές, που πρέπει οι εργαζόμενοι να προβληματισθούν και αγωνισθούν, να τις βρουν, δηλαδή να πάρουν οι ίδιοι την υπόθεση και ευθύνη στα χέρια τους.

Στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα το εργατικό κίνημα τη μόνη λογική πρόταση που βρίσκουμε να κάνουμε είναι η οργάνωση στους χώρους δουλειάς και ο συντονισμός απευθείας μεταξύ τους δηλαδή η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, που είναι και η μόνη μορφή οργάνωσης που προωθεί τις συμμετοχικές διαδικασίες, που προωθεί την πρωτοβουλία, την υπευθυνότητα, την δραστηριοποίηση και μαχητικότητα.

Αγνοώντας αυτούς τους παράγοντες δεν μπορούμε να μιλήσουμε για καμιά διεκδίκηση θεσμική ή οικονομική, ούτε για καλούς και κακούς νόμους, γιατί όπως είναι σήμερα τα πράγματα και με λογική και νοοτροπία που οι εργατοπατέρες και όλες αυτές οι τάσεις του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού μας προβάλλουν κάθε φορά τις διεκδικήσεις των αιτημάτων, έχει γίνει πια κατανοητό σ' όλους μας πως οι κύριοι αυτοί συνδιάζουν τα εργατικά μας προβλήματα κι αιτήματα, με τα κομματικά τους, που στο τέλος μένουν μόνο τα κομματικά, κι επομένως δεν μπορούμε να τους εμπιστευόμαστε σαν εκπροσώπους μας ακόμη μια φορά για καινούργιες περιπέτειες. Είναι άμεση ανάγκη να τους απομονώσουμε γιατί διχάζουν την εργατική τάξη. Ακόμη η διαδικασία της Αυτοοργάνωσης προωθεί τον έλεγχο των συναποφάσεων των εργαζομένων και η αποστολή των εκλεγμένων αντιπροσώπων μας είναι να γίνονται εκτελεστές των συναποφάσεών μας, που παίρνονται στις γενικές συνελεύσεις, και σε περίπτωση που παραβιασθούν οι αποφάσεις αυτές, οι εκπρόσωποι ανακαλούνται.

Κι ακόμη η λογική της αυτοοργάνωσης αποκλείει κάθε είδους δημιουργία μόνιμων επαγγελματιών συνδικαλιστών, που ο συγκεντρωτισμός παράγει αμέτρητους.

Πολλοί διαφοροποιημένοι και δυσανεκτικοί από τα κόμματα εργαζόμενοι αλλά και πιο ριζοσπαστικοποιημένοι συνδικαλιστές, αντιστέκονται στην τάση της αυτοοργάνωσης με το επιχείρημα πως αυτή η τάση δεν έχει την ανάλογη κοινωνική επιστημονική ανάλυση, άραγε είναι απραγματοποίητη, δηλαδή οι παραπάνω παρ' όλη τη διαφοροποίησή τους από τους κομματικούς μηχανισμούς παραμένουν και ψάχνουν να βρουν απάντηση και λύσεις μέσα στο ίδιο δοκιμασμένο μοντέλο, άραγε η διαφωνία τους δεν είναι στη λογική της λειτουργίας του μηχανισμού αλλά στα πρόσωπα.

Καλούμε αυτούς τους ανθρώπους να σταματήσουν τη συνέχιση του χτισίματος καινούργιων μαγαζιών για την ακόμη μεγαλύτερη διάσπαση του εργατικού λαϊκού κινήματος, και αν πραγματικά ενδιαφέρονται γι' αυτό να προσπαθήσουν μέσα από τους χώρους δουλειάς να συμβάλουν σε ενωτικές διαδικασίες και μορφές οργάνωσης, ώστε δια μέσου του χώρου τους να επιτευχθεί ο συντονισμός και η ενότητα της εργατικής τάξης που τόσο ανάγκη την έχει.

Εμείς λέμε σ' όλα αυτά, ότι η απάντηση και λύση δεν δίνεται με έτοιμες αναλυμένες συνταγές που τις είχανε ετοιμάσει κάποτε κάποιοι και τώρα να τις χρησιμοποιήσουμε εμείς ξεκούραστα για να κάνουμε το παιχνίδι μας, αλλά η λύση θα δοθεί και πραγματοποιηθεί μέσα από τον κοινό καθημερινό αγώνα και ρήξη με το σύστημα, που θα συλλάβει όλες τις εμπειρίες του εργαζόμενου αγωνιζόμενου λαού, και όποιος λέει ότι έχει έτοιμες λύσεις είναι ο μεγαλύτερος λωποδύτης και επικίνδυνος.

Άλλωστε κανείς μας δεν πρέπει να ξεχνάει τη λογική της εξέλιξης της κοινωνίας που γι' αυτήν πρέπει να δώσουμε μάχες.

Εμπρός στις δημιουργίες εργοστασιακών σωματείων και τον συντονισμό τους.

Εμπρός να διώξουμε τους κηδεμόνες-κομματάρχες από τα σωματεια μας.

Εμπρός στην Αυτοοργάνωση, για να πάρουμε στα σίγουρα την υπόθεση στα χέρια μας.

ΚΙΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΗΛΠΑΠ (ΤΡΟΛΕ·Υ·)

(Ομιλία Τ. Ενότητας στο Εργ. Κέντρο Αθήνας)

Μειωτικές λέξεις

Υπάρχουν λέξεις-έννοιες, συνηθισμένες, σε βαθμό που φαίνονται αθώες — που μειώνουν την προσωπικότητα, προωθούν τις κοινωνικές διακρίσεις, το ρατσισμό, το σεξισμό, τη φαλοκρατία κ.λπ. στηρίζοντας την ιεραρχική δομή της κοινωνίας. Παρακάτω γράφουμε μερικές:

Μάζα, μάζες, μαζικότητα, μαζικοποίηση, μαζάνθρωπος κ.λπ.: Λέξεις προσφιλείς σε μερικούς που το παίζουν αριστεροί, συνδικαλιστές, ηγέτες, ελίτ. Εμάς μας θυμίζουν πάστωμα, λυώσιμο, στίβαγμα, βιομάζες, άλεσμα, συνονθύλευμα. Αυτοί που δεν είναι «μάζες» τί είναι; Είναι οι φωτισμένοι ηγέτες και «καθοδηγητές», τα «στελέχη», οι «μορφωμένοι», τα «υψηλά ιστάμενα πρόσωπα», οι «αρχηγοί» π.χ. Αντρέας, Μητσοτάκης, Φλωράκης, Κύρκος, Σαρτζετάκης, ο κ. Νομάρχης, η κυρία Δημάρχου, ο κ. Γενικός, οι κύριοι πρόεδροι (από δαύτους έχει γεμίσει ο τόπος, κοντεύουν να γίνουν όλοι πρόεδροι, αντιπρόεδροι, γενικοί γραμματείς και φαρισαίοι).

Αρνούμαστε να μας λένε μάζες. Θέλουμε ελεύθερη την ατομικότητα και την προσωπικότητά μας. 'Όλ' οι άνθρωποι υπάρχουν από μόνοι τους σαν μοναδικά άτομα πρώτα και μετά σαν σύνολα. Δεν δεχόμαστε το ρόλο του απρόσωπου μόριου μιας μαζοποιημένης κοινωνίας.

Το κοινόν: Θα είδατε τις καλλιγραφικές ταμπελίτσες στα υπουργεία και αλλού: «Είσοδος δια το κοινό ΔΕΥΤΕΡΑ-ΤΕΤΑΡΤΗ-ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12-2 μ.μ.». Δίπλα: «Επιτρέπεται καθημερινά η είσοδος βουλευτών». Πιο κει: Δικηγόροι: Καθ' εκάστην 10-2». «Είσοδος δια το κοινόν», «έξοδος δια το κοινόν», «οι επίσημοι και το κοινόν», «καρέκλες για το κοινόν», «θέσεις επισήμων», «προσέλευση του κοινού», «προσέλευση των επισήμων» και άλλα αηδιαστικά και ξεραστικά ταμπελάκια. Ποιοί εργάζονται για να υπάρχουν οι «επίσημοι»; Ποιοί πληρώνουν τους λογαριασμούς των «υψηλά ισταμένων»; Ποιοί είναι αυτοί που στηρίζουν στους ώμους τους όλο το κοπιταριάτο και τα παράσιτα; Φυσικά αυτοί που τους λένε περιφρονητικά «το κοινόν».

Να καθίζετε στα καθίσματα που προορίζουν για τους «επίσημους» σε όλες τις εκδηλώσεις και όταν σας εμποδίζουν, να κάνετε φασαρία και να διαλύετε τις φιέστες τους. Να περνάτε με φόρα όπου γράφει «απαγορεύεται η είσοδος στο κοινό», να αχρηστεύετε τις διακρίσεις όπου και όποτε μπορείτε. Αν αυτό δεν είναι μια μεγάλη επανάσταση είναι μια αυθόρμητη εξέγερση για να καταλάβουμε πως υπάρχουμε και μεις.

Υψηλά ιστάμενα πρόσωπα: Υπάρχει και ειδική «αστυνομία προστασίας υψηλών προσώπων». Διαβάσαμε στις εφημερίδες πως βρέθηκε ένα παράνομο μπουρδέλο σε κάποιο ρετιρέ και η αστυνομία κατάσχεσε κατάλογο «Υψηλά ισταμένων προσώπων»-πελατών. Γιατί άραγε δεν τον δημοσίεψε; Γράψαν επίσης για την υποδοχή του «υψηλού ξένου» εννοώντας το Γιαρουζέλσκι. Έχουμε τη γνώμη πως με τη συμπεριφορά του απέναντι στους εργάτες είναι τόσο κοντός που το κεφάλι του βρωμάει ποδαρίλα και οι φτέρνες του έχουν πιτυρίδα. Τα «υψηλά ιστάμενα πρόσωπα» είναι συνήθως ξεβράκωτα και άφραγκα — εκτός κι αν είναι γόννοι άλλων «υψηλών προσώπων» αλλά μόλις ανέβουν και σταθούνε «ψηλά» πλουτίζουν και θησαυρίζουν από την πολλή τιμιότητά τους...

Οίκτος, έλεος, ελεημοσύνη, λύπηση: Είναι εργαλεία που εξαγοράζουν εκτάσεις στον «παράδεισο» και μάλιστα γίνονται πιο «άγιοι» όταν λυπούνται μόνο θεωρητικά και ελεούν με τα πενηνταράκια τους «φτωχούς». Η εξουσία επίσης μας χαρίζει από λύπηση μερικές αυξήσεις για να μπορούμε να τη χειροκροτήσουμε και να την ψηφίσουμε! Πόσο κουτό! Μας δίνουν ένα μέρος από όσα μας έκλεψαν και μεις χειροκροτούμε, ψηφίζουμε, τρέχουμε για κομματικό μπούγιο όταν μιλάει ο «αρχηγός» και τρέχοντας από δω και από κει δεν μας μένει ίχνος αξιοπρέπειας.

Δε θέλουμε την ελεημοσύνη τους, φτύνουμε κατάμουτρα τον οίκτο τους, δεν χρειαζόμαστε λύπηση. Είμαστε εμείς οι δυνατοί. Δεν ζητιανεύουμε αυτό που είναι δικό μας, το απαιτούμε και το αρπάζουμε από τα χέρια των γραβατοφορεμένων ληστών.

ΕΞΟΥΣΙΑ-ΚΟΜΜΑΤΑ-ΘΡΗΣΚΕΙΑ

«Βοήθα με φτωχέ να μη σου μοιάσω». Τους είδατε, όλοι μαζί αδελφωμένοι, παπάδες, αρχιεπίσκοποι, πρωθυπουργοί, σαρτζετάκηδες, κυβέρνηση και αντιπολίτευση να ξορκίζουν τους δαίμονες των νερών. Σαν δεν ντρέπονται. Ξέρουν τί λένε τα μουρμουρητά των παπάδων γύρω από τα νερά «Να

σπάσουν τα αόρατα κεφάλια των δρακόντων που φωλιάζουν μέσα στο νερό». Μόνο οι νεράϊδες και τα ξωτικά μας έλειπαν. Γιατί πάνε σε τέτοιες μεσαιωνικές μαγγανείες; Μα γιατί πρέπει να συνεργαστεί στενά «Πίστις-Πατρίς» να πλέξουν τα δεσμά του λαού μη τυχόν ξεσηκωθεί και τους ανατρέψει την ώρα που του τρώνε το φαί του.

Αυτοί τραβάνε ακριβώς το δρόμο τους κάθε χρόνο και πλέκουν τα σχοινιά σε απόλυτη συνεργασία μεταξύ τους. Θέλουν να μας έχουν δεμένους με πράσινες, κόκκινες, γαλάζιες κλωστές. Εμείς; Θα σταθούμε; Θα δώσουμε πειθήνια τα χέρια μας ή θα τα σηκώσουμε ψηλά κρατώντας κεραυνούς;

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Από το 1974, τα λεγόμενα αριστερά κόμματα, προωθούν συνεχώς μικροαπεργίες. 24ωρες, 48ωρες, 3ήμερες και πάλι 24ωρες, προειδοποιητικές. Αυτή την τακτική τη λένε «κλιμάκωση». Στο δημόσιο, μάλιστα το 'χουν παρακάνει. Οκτώ χρόνια προειδοποιητικές. Επειδή με αυτές τις ψευτοαπεργίες δεν κερδίζει κανένας τίποτα, αντίθετα χάνει το μισθό του, γεννιέται η υποψία μήπως υπάρχουν μυστικές συμφωνίες με την κάθε φορά κυβέρνηση γιατί ουσιαστικά μόνο αυτή ωφελείται με τις μικροαπεργίες. Ωφελείται γιατί εισπράττει εκατοντάδες εκατομμύρια, για να τα ξαναδώσει με μορφή «ΑΤΑ» και «διορθωτικών» ποσών και επιπλέον κτυπιέται το κίνημα, απογοητεύονται οι εργαζόμενοι και έτσι έμμεσα πάλι αποβαίνουν όλα υπέρ του εργοδότη. Αν δεν οφείλεται σε μυστικές συμφωνίες για την «κοινωνική γαλήνη» ας μας αποδείξουν το αντίθετο με έργα.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Επειδή κυκλοφορούν αμέτρητα βιβλία και έντυπα που χρειάζεται κανείς χιλιάδες χρόνια να τα διαβάσει όλα, θα δίνονται εδώ σε συνέχειες κατάλογοι με ενδιαφέροντα — κατά τη γνώμη μας — βιβλία κ.λπ. Όπου είναι δυνατό θα γράφεται μια σύντομη περίληψη. Δεν τολμούμε να υποσχεθούμε «κριτική» γιατί νομίζουμε πως είναι πάντα υποκειμενική, όπως υποκειμενικός είναι και ο κατάλογος των βιβλίων που θα αναφέρουμε. Δε δογματίζουμε. Γνώμη μόνο διατυπώνουμε και δεν μας πειράζει καθόλου η αντίθετη γνώμη των αναγνωστών. Όλα τα αφήνουμε στην κρίση τους γιατί όλοι οι άνθρωποι έχουν κρίση, άμα θέλουν.

Μόργκαν, Η αρχαία Κοινωνία. Βιβλίο πάνω από 100 χρονώ. Είναι μια πρωτοπόρα έρευνα, αν και περιορισμένη, για τις πρώτες κομμουνιστικές κοινωνίες πριν εμφανιστεί το Κράτος. Στο τέλος αισιοδοξεί πως θα ξεπεραστεί ο κερδοσκοπικός και αυταρχικός πολιτισμός για να προχωρήσουμε σε ανώτερα στάδια. Ο Μόργκαν είδε αυτά που δε βλέπουν πολλοί σημερινοί. Εκδόσεις Αναγνωστήδη.

Μανιφέστο των Συνολιστών. Μια πρόταση ζωής για το σήμερα και το αύριο, για να υπάρξει αύριο. Εκδόσεις Θερσίτη.

Ντ. Κούπερ, Ο θάνατος της οικογένειας. Πώς η οικογένεια καταστρέφει την προσωπικότητα, αναθέτει ρόλους, αναπαράγει το σύστημα, δημιουργεί σχιζοφρενικά ρομπότ και προτάσεις λύσης του προβλήματος. «Ανατρέφω ένα παιδί — λέει — σημαίνει καταστρέφω ένα άτομο. Αντί να του μάθω την ταυτότητά του (ποιός είναι) του αναθέτω το ρόλο που πρέπει να παίζει στην κοινωνία». Εκδ. Καστανιώτη.

Μάραιη Μπούκτσιν: Άκου Μαρξιστή. «Για μια ακόμη φορά οι πεθαμένοι περπατάνε ανάμεσά μας — κατά ένα ειρωνικό τρόπο τυλιγμένοι με το όνομα του Μαρξ — που προσπάθησε να θάψει τους νεκρούς του 19ου αιώνα. Έτσι η επανάσταση της εποχής μας δεν κάνει τίποτα άλλο από το να παρωδεί με τη σειρά της την οκτωβριανή επανάσταση του 1917-1920... σε μια εποχή που η ιεραρχία καθαυτή αμφισβητείται, ακούμε τα κούφια λόγια για «στελέχη», «πρωτοπορίες», κι «αρχηγούς»... «Στη σελίδα 8 παραθέτει ένα απόσπασμα του Μαρξ: «Η κοινωνική επανάσταση.. δεν μπορεί να αντλήσει την ποίησή της απ' το παρελθόν, αλλά μόνο από το μέλλον. Δεν μπορεί ν' αρχίσει πριν πετάξει όλες τις προλήψεις σχετικά με το παρελθόν. Για να φτάσει το περιεχόμενό της η επανάσταση του 19ου αιώνα πρέπει ν' αφήσει τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς των» (Από τη 18η Μπριμέρ...). Ας τα διαβάσουν αυτοί που με αρκετή νεκροφιλία καπηλεύονται τους νεκρούς των εξεγέρσεων και επαναστάσεων του 20ου αιώνα. Αντί να δοξάζουν νεκρούς επαναστάτες, ας κυττάζουν μπροστά τους. Υπάρχει απέραντο πεδίο δράσης. Εκδόσεις ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΤΗΡΙΟ και ΑΝΘΡΩΠΟΣ, Α. Τσακ., Εκδόσεις «ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ», Τζαβέλα 19, Εξάρχεια

Πορεία Ζωής 4.000.000.000 χρόνια.

Η πρώτη Κομμούνια 150 εκατομ. ετών.

Οι 100 καθολικοί αιώνες του ανθρώπου

Επιβιώσεις και απόπειρες επαναβίωσης της πρώτης Κομμούνιας μέχρι σήμερα.

Προς την απελευθερωμένη Κοινωνία του Μέλλοντος.

Κυκλοφορεί το Φλεβάρη

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ «ΒΙΑ»

Οι τσακωμοί, ο αγριοφωναρισμός, οι γροθιές, οι πέτρες, τα ρόπαλα, το ξέσπασμα πάνω σε άκακα ζώα και πράγματα είναι καθημερινό φαινόμενο.

— Βία και σκοτωμοί στα γήπεδα, Χουλιγκανισμοί. Ευλοκόπημα ανύποπτων περαστικών.

— Βία ανάμεσα σε κομματικούς αντίπαλους: Νεοδημοκράτες (κύρια νεολαίοι) κατά Πασοκτοσήδων, Κνιτών κ.λπ., Κνίτες κατά Νεοδημοκρατών-Πασοκτοσήδων-Συσπειρώσεων κ.λπ., Πασοκτοσίδες κατά όλων των αντιπάλων. Οι λόγοι; Διαφωνίες, σύγκρουση ιδεολογιών, κόλλημα αφισών πάνω στις αφίσες των άλλων, σχίσσιμο αφισών, διαφωνίες.

— Βία «αναρχικών» κατά προξονιών (θύματα) και σπάνια κατά προξέμπορων, «αναρχικών της αναρχίας» κατά «αναρχικών της δημοκρατίας».

— Βία παιδιών κατά γονιών και γονιών κατά παιδιών. Πριν 2 καλοκαίρια ένα «καλός μαθητής», αριστούχος, φρόνιμος, υποδειγματικός, μόλις τέλειωσε το αθηναϊκό κολλέγιο πήρε την καραμπίνα και σκότωσε τον πατέρα του.

Υπάρχει βέβαια και η επαναστατική βία, όπως π.χ. η αντίσταση κατά της Χούντας οι αγώνες των αποικιών ενάντια στις μητροπόλεις, οι αγώνες των λαών ενάντια στους τυράννους, οι βίαιοι ταξικοί αγώνες ενάντια στο κατεστημένο, η επανάσταση της ζωής ενάντια στους εμπόρους των όπλων και του θανάτου. Δεν αναφερόμαστε όμως σ' αυτή τη μορφή βίας που μπορεί να την πούμε και αντιβία, γιατί όταν η κοινωνία, το σύστημα, οι τύραννοι και οι εξουσιαστές σε βιάζουν τότε η αντίσταση, η επίθεση και η πάλη είναι καθήκον. Το να υποκύπτεις στους βιαστές είναι μαζοχισμός.

Ποιές δικαιολογίες προβάλλουν αυτοί που χρησιμοποιούν την άσκοπη βία; «Τους την πέφτω γιατί δεν τους πάω», «τους βαράω γιατί είναι κνίτες, αναρχικοί, ονεδίτες, πασόκια, αυτόνομοι», «μου τη δίνουν», «τη βρίσκω στο έτσι», «για να μάθουν, γιατί δεν πείθονται», «δε μ' αρέσει η φάτσα τους» κ.λπ. κ.λπ.

Που οφείλεται; Έχουν επιχειρηθεί πολλές εξηγήσεις και αναλύσεις:

— Το χάσμα των γενεών

— Η καταπίεση και η περιφρόνηση των μεγάλων στους μικρούς και νέους

— Η λίμναση της σεξουαλικής ορμής μέσα στην κοινωνία της απώθησης

— Το σάπισμα των θεσμών και «αξιών»

— Η σεξουαλική πείνα κ.λπ.

Η βία έχει ιστορία 100 αιώνων. Από τότε που άρχισε η εκμετάλλευση και ο εξουσιασμός ανθρώπου από άνθρωπο άρχισε και η βία. Σε πανάρχαιους θρησκευτικούς θρύλους βλέπουμε τη βία του Σατανά και του Προμηθέα ενάντια στο Θεό, του Βοσκού (Κάϊν) ενάντια στο γεωργό (Άβελ) που περιφράσσει τη ΓΗ και δημιουργεί την ιδιοκτησία, των Γιγάντων ενάντια στους θεούς κ.λπ. Επίσης οι 100 τελευταίοι αιώνες είναι γεμάτοι πολέμους, εξεγέρσεις, βία, καταστροφή, εξόντωση, γενοκτονίες.

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ: Αν κάποιος δεν πείθεται με τα επιχειρήματά μας πώς θα πεισθεί με τις γροθιές μας; Ο άνθρωπος μιλάει με το στόμα, όχι με τα χέρια. Αν το ξύλο έπειθε η Χούντα θα μας είχε πείσει. Αν η άσκοπη βία άλλαζε τον κόσμο η Αμερική θα 'ταν παράδεισος. Η βίαιη επέμβαση στη ζωή των άλλων είναι φασισμός. Αυτός που ασκεί βία για να πείσει σε τί διαφέρει από τη φρικτή κρατική βία. Σε τί ξεχωρίζει από το Στάλιν, το Χίτλερ, το Χομεινί που σκότωσαν εκατοντάδες χιλιάδες αντιπάλους και «φίλους» για να τους... πείσουν. Σε τί διαφέρει από τις ορδές των αστυνόμων που βαράνε τα πλήθη. Όποιος καταδικάζει την κρατική τρομοκρατία πρέπει να καταδικάζει και την άσκοπη βία. Υπάρχει το κατεστημένο, οι πυρηνικοί βρυκόλακες, οι δημιουργοί του θανατηφόρου νέφους. Ας στρέψει εκεί την επαναστατικότητά του και όχι ν' ακολουθεί τον εύκολο δρόμο της βίας ενάντια στους αδύναμους αντιπάλους του που βράζει μαζί τους στο ίδιο καζάνι.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΕΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΕΣ

Δεν είναι παράξενο ότι κάτι μέρες, σαν τις τελευταίες μέρες του χρόνου και τις αρχές του καινούριου, τα Κρατικά Μέσα Μαζικής Αποχώνωσης, προσπαθούν να παρουσιάσουν ένα χαρακτήρα αλλοιώτικο, φιλειρηνικό, ανθρώπινο για να κρύψουν τον καταπιεστικό τους χαρακτήρα.

Από τα διάφορα Μέσα Μαζικής Αποβλάκωσης πρωτοστατεί η ΤιΒί που κρατάει καθηλωμένη μια σημαντική μερίδα λαού στο απρόσωπο γυαλί της.

Θέλοντας να έχουμε μια εικόνα των μηχανοραφιών και μεθοδεύσεων της κρατικής εξουσίας, για να μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικότερα, κάναμε μια εξαίρεση αυτές τις μέρες και παρακολούθησαμε λίγο χαζοκούτι. Είδαμε, λοιπόν, στην Τηλενάρκωση μια σειρά από φαντασμαγορικές εκπομπές και σόου και μια παρέλαση επώνυμων «καλλιτεχνών» να μας χαμογελάνε ηλίθια, να μας εύχονται, να μας μακαρίζουν και... να μας αποκοιμίζουν. Βαρέθηκα τ' αυτιά μας να ακούνε τόσες πολλές ευχές. Και είναι λογικό από μια άποψη, γιατί όσο πιο βαθιά μπαίνουμε στο «βούρκο» τόσο πιο αναγκαία και επιτακτική γίνεται η ανάγκη να βγούμε απ' αυτόν. Είναι όμως εντελώς μάταιο και επικίνδυνο να περιμένουμε να μας σώσουν αυτοί που μας σπρώχνουν στο βούρκο. Δική τους δουλιά είναι να προσπαθούν να μας πνίξουν μέσα σ' αυτόν.

Μας εύχονται «χρόνια πολλά» αλλά μας τα μικραίνουν συνεχώς με τη ρύπανση και το νέφος. «Ευτυχισμένος ο καινούριος χρόνος». Τις ίδιες στιγμές, όμως, που τα τηλεοπτικά προσωπάκια ποζάρουν ψευτοχαρούμενα στο φακό, πουθενά σ' όλο τον κόσμο δεν υπάρχει ευτυχία και ευημερία. Κάποιοι άνθρωποι πεθαίνουν από πείνα, κάποιοι λαοί πολεμάνε και σκοτώνουν τη νέα γενιά. Η ατμόσφαιρα καταστρέφεται από τη ραδιενέργεια και τα δηλητήρια των κερδοσκοπικών «βιο»-μηχανιών. Τα ψάρια πεθαίνουν στις μολυσμένες θάλασσες. Ο κοινωνικός ρατσισμός εξακολουθεί να μαστίζει όλο τον πλανήτη. Η αποστασιοποίηση των ανθρώπινων σχέσεων είναι σχεδόν αναμφισβήτητη αποδεκτή. Η εξαθλίωση του έρωτα και η μετατροπή του σε πορνεία, φαλοκρατία, μισανδρία, συζυγικά καθήκοντα, κ.λπ., έχει πάρει μορφή συναισθηματικής πανούκλας. Τα παιδιά χάνουν από νωρίς την ανεμελιά της όμορφης ανθρώπινης φύσης και αφομοιώνουν τα άγχη και τις κακίες των μεγάλων. Εκπαιδεύονται να «ζήσουν» σ' έναν κόσμο επικίνδυνο, σκληρό, ανταγωνιστικό, αδίστακτο.

Οι αδίστακτοι κρατικοί αφεντάδες ξέρουν μόνο να διαφημίζουν τις πράματιες τους. Ξέρουν να το παίζουν δημοκρατικοί και αντικειμενικοί βάζοντας κάποιους παρωχημένους ροκάδες να κάνουν χλιαρή σάτιρα σε θεσμούς και καταστάσεις που δρουν εκτονωτικά σαν παυσίπονα και υπνωτικά.

Ότι όμως κι αν μηχανεύονται, δεν μπορούν ν' αποπροσανατολίζουν για πολύ ακόμα τον κόσμο, γιατί η σκληρή πραγματικότητα είναι αυτή που μιλάει στα στομάχια, τα μυαλά και τις καρδιές των ανθρώπων. Οι άθλιες συνθήκες ζωής και τα άλυτα προβλήματα θα κάνουν όσους δεν έχουν ακόμα ξεσηκωθεί, ν' αγανακτήσουν, να αμφισβητήσουν και να εξεγερθούν απορρίπτοντας καταπιεστικούς θεσμούς και νόμους. Καιρός να πάρουμε στα χέρια μας τη ζωή που μας κλέβουν.

ΗΛΙΑΣ

